

t fisk mod 1,5 millioner t i de tre andre lande tilsammen. „Det innenlandske marked blir derfor relativt ubetydelig for fiskeriene i Norge. . . . Det som imidlertid skaper særlige problemer i Norge er at avstanden til markedene er stor, og det gjelder selvfølgelig i særlig grad for Nord-Norge. Dette er en av årsakene til at strukturen i fiske og fisketilvirkning er blitt en annen en i Danmark og Sverige. Et annet forhold som er av stor betydning for strukturen er de store sesongmessige variasjoner i fangstene i kystfisket og den spredte bosetning vi har.“

En yderligere viktig forskel mellom Norge og de andre lande er, at kun en ringe del af den norske fisk sælges som fersk konsumfisk. „Hovedtyngden av fangstene må tilvirkes til holdbare produkter, som kan eksporteres ofte til markeder i andre verdensdeler.“ Af fangsten brukes 200.000 t årligt til frosne fiskefileter og lige så meget til tørfisk, saltfisk og klippfisk, som især eksporteres til Nigeria og Brasilien.

Selv om kun 15 pct. af den norske fiskeeksport går til Norden, tillagde man det alligevel fra norsk side værdi at have „et stabilt og restriksjonsfritt nordisk marked og det er vår oppfatning at dette må være en del av samarbeidsløsningene på fiskeriområdet. Slik som forholdene ligger an, legger vi imidlertid hovedvekten på det som vi mener kan oppnås gjennom et samarbeid om en stabilisering av prisene i førstehåndsomsetningen og om eksporten ut av Norden. Ved mer felles opptreden vil de nordiske land etter vår oppfatning kunne få bedre priser for sine fiskeprodukter. Finner vi frem til et samarbeidsgrunnlag, vil vi også lettere kunne opptre samlet i drøftelser med andre land om de ulike fiskeriproblemer.“

Dansk forståelse for norske synspunkter.

To arbeiderpartirepresentanter fra det Nord-Norge, for hvilket fiskeriet spiller så stor en rolle, tog ordet i debatten med korte indlæg. Harald Samuelsen fandt det vanskelig for norske fiskere at forlade den politikk, Norge hidtil har fulgt med faste førstehåndspriser på fisk. Nils Jacobsen mente, det var viktigst at forhindre overfiskeri og at etablere et eksportsamarbejde til fremmede markeder. Som Samuelsen anså han det for et grunnleggende led at få et nordisk

mindsteprissystem etter norsk mønster ind i et nordisk fiskerisamarbejde.

Ligesom for landbrugets vedkommende erklærte man sig fra dansk side forstående over for de norske synspunkter på fiskeriets område. Dette skete gjennom minister Nyboe Andersens udtalelse om, at „det er kun rimeligt, at fiskerierhvervet ligesom jordbruksnæringen må indgå i et udvidet nordisk samarbejde. Vi har forståelse for de norske ønsker på dette område. Vi er rede til at bidrage til en nordisk ordning, som i første omgang vil imødekomme Norges interesse i en forbedret stilling for dette lands fiskerierhverv.“

Norsk interesse for fondene.

Flere af generaldebattens talere kom ind på problemer, som havde nærmere eller fjernere tilknytning til hovedemnet: det udvidede økonomiske samarbejde.

Den norske finansminister Ole Myrvoll omtalte den stigende kontakt, der i de senere år havde været mellem finansministrene og deres embedsmænd og den videreførelse af samarbejdet, som ekspertrapporten foreslog. Derimod mente han ikke, at etableringen af toldunionen i sig selv skulle kræve nogen væsentlig yderligere harmonisering af skattepolitikken. Hensynet til samhandelen kunne hverken være det eneste eller det dominerende ved udformningen af skatte- og afgiftspolitikken. „Det dreier seg om fire forskjellige land med økonomiske forutsetninger som på mange måter er ulike. Vi må hver for oss kunne bruke skattleggingen til å påvirke både inntektsfordelingen og anvendelsen av våre ressurser på den måte som hver av oss finner mest ønskelig.“

Den betydelige vøgt man fra norsk side hadde lagt på planerne om de nordiske fond og særlig det generelle fond fremhævedes af finansminister Myrvoll: „Gjennom disse fondene har vi en mulighet for å skape den balanse mellom fordele og ulemper for de enkelte land som statsministrene forutsatte i sitt vedtak fra april i fjor. . . . På lengre sikt har imidlertid disse fondene kanskje en enda viktigere oppgave i å være instrumenter for en fellesnordisk politikk på de ulike felter.“